

Arrest

nr. 58 541 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 september 2010, verklaart er zich op 15 september 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 december 2010, verstuurd op 8 december 2010.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kandahar geboren te zijn. U bent een hindoe. Toen u twee jaar oud was, is uw familie naar Kaboel verhuisd. U liep er twaalf jaar school. Na uw studies hebt u uw legerdienst gedaan. In 1998 bent u getrouwd. Jullie hebben twee kinderen die eveneens in België zijn. In Kaboel woonden jullie in Karte Parwan, nabij de tempel, en had u een textielwinkel. Acht maanden voor uw vertrek werd u ook actief in de vastgoedsector. Alles ging goed tot

u het huis van een moslim, Mahmud genaamd, diende te verkopen. De verkoop mislukte en Mahmud nam u dit ontzettend kwalijk. Hij eiste dat u een bedrag van 100.000 dollar, het bedrag dat hij door de mislukte verkoop was mislopen, zou terugbetalen. Mahmud kwam geregeld het geld opeisen. Daarbij kwam het meermaals tot fysiek geweld waarvan ook uw zoon en vrouw het slachtoffer werden. Op een dag heeft Mahmud uw vrouw ontvoerd. Gedurende enkele dagen werd zij door hem vastgehouden, mishandeld en misbruikt. Uiteindelijk is zij kunnen ontsnappen. Kort na haar thuiskomst bent u met uw gezin naar de tempel van Karte Parwan gevlucht. Op 20/06/1389 (komt overeen met 11/09/2010) verlieten jullie Afghanistan in de richting van Pakistan. In Lahore namen jullie een vliegtuig. Het vervolg van uw reisweg is u geheel onduidelijk. Op 15/09/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar Mahmud het op het leven van uw gezin heeft gemunt. Bovendien worden hindoes er voortdurend bespot en vernederd door de moslimbevolking. Voorts acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Afgaans identiteitsdocument (taskara) voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan kan geen geloof worden gehecht;
- verzoekers vrouw spreekt Punjabi en Urdu en is zelfs de Engelse taal enigszins machtig, maar beheerst geen van de officiële talen van Afghanistan;
- verzoeker en zijn vrouw hebben een zeer gebrekkige kennis van de levensomstandigheden van hindoes en sikhs in Kaboel;
- verzoeker en zijn vrouw legden tegenstrijdige verklaringen af over de eerste Baisakhiviering na de val van de taliban;
- verzoeker en zijn vrouw zijn zo goed als niet op de hoogte van wat er leeft binnen de kleine hindoe- en sikhgemeenschap in Kaboel;
- verzoeker en zijn vrouw hebben een bijzonder summiere politieke kennis van Kaboel en van Afghanistan;
- verzoekers vrouw kan niet zeggen wie juist aan de macht was toen zij school liep en toen zij huwde;
- verzoeker stelt verantwoordelijk te zijn geweest voor de inkopen maar schat de prijs van enkele basisproducten geheel verkeerd in;
- verzoeker en zijn vrouw legden onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de huurprijs van hun woning in Kaboel;
- verzoeker en zijn vrouw legden bijzonder ongeloofwaardige verklaringen af over hun reis naar België;
- verzoekers taskara kan het ongeloofwaardige karakter van zijn recente verblijf in Kaboel en Afghanistan niet weerleggen aangezien de taskara van 1994 dateert en niet in Kaboel maar in Kandahar zou zijn afgeleverd;
- het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om hem als vluchteling te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen rechtsbeginsel *patere legem quam fecisti*.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en voert aan dat deze aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag of subsidiaire bescherming te krijgen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat de commissaris-generaal de kern van zijn asielrelaas niet betwist en aldus vaststaat dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Volgens verzoeker wordt vooral zijn vrouw onwetendheid verweten en is het niet ernstig dat dit wordt aangewend om zijn verklaringen te verwerpen. Verzoeker stelt dat hij zijn vluchtweg tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gedetailleerd heeft

weergegeven. Uit het voorgaande leidt hij af dat zijn verklaringen volledig voldoen aan de voorwaarden van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Hij voert verder aan dat de commissaris-generaal niet op de documentatie in het administratief dossier kan steunen omdat verzoeker in deze documentatie niet wordt vermeld. Volgens verzoeker schendt de commissaris-generaal hier zijn eigen beleidsregel die zegt dat verzoeker enkel stukken mag aanbrengen waarin hij persoonlijk wordt vermeld. Tot slot stelt verzoeker dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel *patere legem quam fecisti* schendt omdat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het binnenlands gewapend conflict.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden acht. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Dit onderdeel van verzoekers middel is dan ook onontvankelijk.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat het Commissariaat-generaal een beleidsregel hanteert die zegt dat verzoeker enkel stukken mag aanbrengen waarin hij persoonlijk wordt vermeld, zodat de Raad niet over de mogelijke schending ervan kan oordelen.

De Raad is voorts van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal heeft onder meer vastgesteld dat verzoeker een zeer gebrekkige kennis heeft van de levensomstandigheden van hindoes en sikhs in Kaboel, dat verzoeker zo goed als niet op de hoogte is van wat er leeft binnen de kleine hindoe- en sikhgemeenschap in Kaboel, dat verzoeker een bijzonder summiere politieke kennis van Kaboel en van Afghanistan heeft, dat verzoeker de prijs van enkele basisproducten geheel verkeerd inschat en dat verzoeker onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de huurprijs van hun woning in Kaboel. De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist. Daarnaast heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat ook aan het beweerde verblijf van verzoekers vrouw in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, aangezien ook zij op tal van vlakken een erg gebrekkige kennis vertoonde. Bovendien legden ze over verschillende onderwerpen tegenstrijdige verklaringen af. Ook deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist. Het feit dat aan het beweerde verblijf van verzoekers vrouw in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, is wel degelijk van belang bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Uit het feitenrelaas blijkt immers dat de ontvoering van verzoekers vrouw de rechtstreekse aanleiding was voor hun vlucht uit Afghanistan. De vaststelling dat aan verzoekers verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, raakt bovendien wel degelijk de kern van verzoekers asielrelaas, aangezien het asielrelaas zich in Afghanistan afspeelt. Het feit dat aan verzoekers verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van het ganse asielrelaas. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, gelet op het feit dat verzoekers verklaringen niet samenhangend en aannemelijk bevonden zijn en verzoeker niet als geloofwaardig kan beschouwd worden. De taskara doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk aangezien deze dateert van 1994 en verzoeker zijn verblijfssituatie noch zijn staatsburgerschap na die datum aantoont.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Om dezelfde reden bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Tot slot stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wel degelijk rekening heeft gehouden met het binnenlands gewapend conflict. De commissaris-generaal heeft immers uitvoerig uiteengezet waarom hij niet in staat is om verzoekers nood aan bescherming te beoordelen. De Raad sluit zich hierbij aan en benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke

herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER